

DÖME BARBARA

Felettem

Még ma megdöglesz! – mázolom a bejárati ajtóra piros festékkel. Így akarom bebizonyítani a lányomnak, hogy meg akarnak ölni. Este jön hozzám, akkor saját szemével láthatja majd a fenyegetést. Évek óta azt hajtogatja, bolond vagyok. Diliházba akar csukattani, a lakásomra fáj a foga.

Nem tudom, mióta ülök a kanapén, az óra szerint hatvan perce. Gondolkodom. Az öregedésen. Hatvan éves vagyok, de mindenki azt mondja, legalább tíz évet letagadhatnék. Mindent megteszek azért, hogy fiatalnak tünjek. Tegnap vettem egy új krémet, már alig van belőle. Feltölt és ráncatlanít. Jó, hogy eszembe jutott, kenek még belőle a szemem alá. Megpróbálok felállni. Elsibbadt a lábam a sok üléstől, de az is lehet, hogy a visszerektől zsiborog. Az ablaknál több a fény, odamegyek. Felhúzom a nadrágom szarát. Tegnap filctollal bejelöltem, mettől meddig futnak a megvastagodott kék erek a lábszáramon. Uram atyám, mintha máris hosszabbak lennének! Vajon ezek rendszeresen szállítják a vért?

Vérhígítót kellene felíratnom, mielőtt úgy járok, mint Bözsi néném. Olcsó temetése volt. Negyvenhatezer forint urnával és ügyintézésel együtt. Száraz pogácsa, hideg kávé a toron. Senki nem sírt, csak a lánya, amikor megtudta, hogy az anyja lakását elviszi a jelzőlog.

Tíz éve spórolok. Minden hónapban húszezret rakok félre. Majdnem két és félmillió forintom van a fehérneműs fiókomban, a bezacskózott hálóingek alatt. Nem bízom a bankokban, a szomszédasszony pénzét néhány hete mind egy szálig ellopták a számlájáról. Figyelmeztettem, rá is utaznak a felettem lakók, nem hitte el. De én nem fogok sírni, az én temetésem friss pogácsa lesz, meg hófehér koporsó rézfogantyúkkal.

Hová a fenébe tettem a telefonomat?! Fel akarom venni, mit művelnek már megint a felső lakásban. Direkt olyan mobilt vásároltam, amivel jó minőségben lehet hangot rögzíteni. Ha egyszer el tudom kapni a gyanús zajokat, akkor majd kiteszik őket a házból. Tavaly a felső szomszédék folyamatosan fát vágta a lakásukban. Nem tudom, minek kellett nekik az a rengeteg tüzelő, gázzal fütünk. Vagy feketén eladták, vagy csak azért csinálták, hogy engem bosszantsanak. Mindig akkor vágta a fát, amikor egyedül voltam itthon. Többször idehívtam a lányomat a vejemmel. Ültünk, hallgattunk, mellettem volt a telefon. Vártuk, hogy elkezdjék a favágást. De akkor nem csinálták. Később rájöttem, kifigyelik, mikor jönnek hozzám, és akkor szándékosan csendben vannak. Mivel nem láttam, nem tudom, mikor hordták fel és le a tüzelőt a hetedikről, de azt tisztán hallottam, amikor lesújtott a fejsze, és széthasadt a tuskó. Gyerekként sokat láttam ilyet nagyanyáméknál, nem vagyok bolond, megismerem a tüzelőapritás zajait.

Aztán pár hónapja a felettem lakók átálltak a betontömbre. Jó súlyos lehet, mert csak úgy remeg

Karcag Éva: Transzformáció

a plafon, amikor megmozdítják. Mindig éjfél körül kezdik húzgálni. Olyan, mintha oda-vissza tologatnák. Csikorog a parketta, remeg minden. A betontömbnek jellegzetes hangja van. Eleinte nem tudtam, mivel csaphatják ezt az éktelen zajt, aztán addig kutakodtam az interneten, amíg rájöttem: a betontömböknek van ilyen hangjuk. Megnéztem egy filmet, ahol építkeztek, oszlopokat pakoltak egymásra. Na, az épp úgy szólt, mint amit éjszakánként felülről hallok.

Korábban ugyanezek az emberek megfenyegettek, hogy megölnék. Mindezt azért, mert szóltam nekik, ne hamuzzanak felülről az erkélyemre. Kértem egyszer, kétszer, szépen, csúnyán, aztán feljelentettem őket az önkormányzatnál. Erre megkeresték a gyámügyet azzal, hogy beszámíthatatlan vagyok, ön- és közveszélyes. Kijöttek környezettanulmányra. Nem hagytam magam, elmondtam nekik, hogy a felső szomszéd szándékosan bosszant, és gyanús zajokat hallok a lakásból. Az egyik hölgy nagyon kedves volt: miközben ette a házi krémest, arról faggatott, szoktam-e mást is hallani? Megnyugtattott, minden köztünk marad, amiről beszámolok. Hát én mindent kitaláltam, azt is, hogy felettem korábban a bosszantásomra órákon át folyatták a vizet. Rájöttem, illegális munkát végeznek, állati bőrt készítenek ki. Folyton büzt éreztem a fürdőszobámban, oda jött le tőlük a szag. A sok víz is a bőrcserzéshez kellett. Amikor kihívtam a rendőröket, a szomszédok eldugták az összes szerszámot meg a bőrt. Szerintem megvették a mellettük lévő lakást, oda gyorsan átpakoltak, amikor megsejtették, mire készülök. Egyik ismerősöm mondta, biztosan bekamerázták a lakásomat, onnan tudták, mit forralok ellenük.

Végre megtaláltam a telefonomat! Nem értem, mit keres a hűtőben. Mostanában a cuccaim olyan helyen vannak, ahová én biztosan nem teszem őket. De hiába cseréltem le háromszor a bejárati ajtóról a zárat, valakik, valahogyan mégis mindig bejutnak a lakásomba. Szerintem azért pakolják furcsa helyre a dolgaimat, hogy a végén már magam is elhiggyem, megőrültem. Most éppen csendben vannak felettem, biztosan tudják, hogy fel akartam venni a betontologatást.

Állok a nagy műbőrfotel mellett, nem mozdítom a fejem, csak a szememmel pásztázom a plafont, meg a szekrény tetejét, hátha meglátom a beépített kamerákat. Pár napja mindent átkutattam, semmit nem találtam, pedig lepakoltam a könyvespolcot is. Uram atyám, a könyvekbe nem néztem bele, lehet, hogy

Oláh Máttyás László: Büszk

a lapok közé dugták a megfigyelőket. Ha besötétedik, megint leszedelem a könyveket, és egyenként átnézem mindegyiket. Engem nem lehet átverni, észnél vagyok, lebuktatom őket.

Már megint kezdik a fejem felett. Hallom, ahogy csikorog a padló, rángatják a betontömböt. Most nem várták meg az éjfél, biztosan mást találtak ki éjszákára. Lehet, hogy lejönnek, és gyilkos gázt fújnak rám az ajtóréson át. Be kell tömködnöm a nyílást. Tegnap vettem szigetelőhabot, az jó lesz. Persze jobb lenne, ha megelőzném őket, és én fújnék gyilkos gázt a lakásukba. Jaj, már tényleg megbolondultam! Nekem nincs gyilkos gázom, mást kell kitalálnom, hogy végleg elhallgattassam őket. Megint kihívom a rendőröket. Persze, azok úgysem csinálnak semmit, csak felzabálják a barackkompótot, mint a múltkor, amikor a fenyegetés miatt jöttek ki. Elmondtam nekik is, hogy a felettem lakók feketéznek, és meg akarnak ölni. Bólogattak, és tömték magukba a beföttet. Jó, jó, mondogatták, majd utána nézünk, tessék megnyugodni. Aztán, amikor kikísértem őket, láttam, hogy beszállnak a liftbe, de nem a felfelé gombot nyomták meg. Röhögve beültek az autóba, és elhajtottak. Ezt már az erkélyről láttam, ahová azok a szemetek szokták szórni a hamut, meg a szőnyegükből kivert port és mocskot. De ezt ugye már említettem?!

Az előző házban is ezt csinálták, azért költöztem el onnan. Egy évig könyörögtem a lányomnak, nézzen új lakást, mert megőrülök a felső szomszédtól. Nem hitte el, hogy szándékosan járkálnak éjszaka túsarkóban le-fel a szobában. Megfenyegettem, megölöm magam, ha ez sokáig így megy. Megrémült, keresett nekem egy másik lakást.

Pár hétig minden jó volt. Már az éjszakákat is végigaludtam. Aztán ismét hallani kezdtem a zajokat a fejem felett. Akkor kezdődött a favágás. Másnap a lépcsőházban összeütköztem a régi szomszédokkal, akik elől az előző házból menekültem. Utánam költöztek, pont felém, mint korábban. Ekkor már tudtam, ki akarnak csinálni. Elmeséltem a történeteket a lányomnak, de azt mondta, tévedek, ezek nem a régi szomszédok, nem jöttek utánam, és senki nem akar bántani. Tudom, hogy diliházba akar csukadni, a lakásom kell neki. Néha azt hiszem, ő is benne van, összebeszél azokkal a szemetekkel.

Csörög a telefonom. Emlékeztető, hogy be kell vennem a gyógyszereimet. Enyhe nyugtatók, azért kapom, mert néha feszült vagyok, és éjszaka nem alszom. De nem mindig veszem be őket, nem akarom feleslegesen mérgezni magamat. Most is szünetet tartok, mégis jól vagyok. Csak ezek az idióták ne húzgálnák megint a betontömböt.

Lassan kiveszem a pörköltet a hűtőből, és nekiállok a nokedlinek, hamarosan megjön a lányom. Nem érdemli meg, hogy főzzek rá, de ha nem csinálok semmit, szétkürtöli, hogy rossz anya vagyok. A múltkor azt is mondta, azért lett ilyen rideg, mert gyerekkorában sosem öleltem meg. Erre bezzeg emlékszik, de arra nem, hogy a múlt héten, az utcán követett bennünket egy bérgyilkos. Figyelmeztettem a lányomat, ne nézzen hátra, mert akkor végünk. Szerencse, hogy nem voltam egyedül, így nem tudtak megölni. Azóta egy nagy késsel a táskámban járkálok az utcán. Mindennap megélezem, háromszor. Először ébredés után, aztán délben, végül lefekvés előtt, úgy tíz órakor.

Felteszem a nokedlívizet, hadd forrjon, mire kikeverem a tészta. Kiveszem a tojást a hűtőből, a dobozból kiemelem az elsőt és az utolsót. Mindig így csinálom, rend a lelke mindennek. Ezért nézem meg lefekvés előtt mindig pontosan háromszor, hogy bezártam-e a bejárati ajtót. Kicsit macerás ilyen sokszor lemászni az ágyról, de az ember biztonsága mindent megér.

Miközben szaggatom a nokedlit, megremeg a plafon. Lerakom a szaggatót, és felállok egy székre, hogy közelebről lássam, mi történik. Megrepedt a mennye-

zet, a rés egyre tágul. Érzem, pillanatokon belül elnyel, vagy az is lehet, hogy ezen a résen keresztül akarnak megmérgezni. Újabb hatalmas csattanás, löttek odafenn. Biztosan most próbálják ki a pisztolyt, amivel ki akarnak végezni. Leszálok a székről, remeg kezem-lábam, de tudom, össze kell szednem magam, meg kell előzőnöm őket, mielőtt tényleg megölnek. Nekem nincs pisztolyom, a megélezett kést hirtelen nem találom. Jobb ötletem támad, felkapom a konyharuhát, leemelem a gázzól a lábast, amiben zubog a víz. Jó forró. Gyorsan kell cselekednem, mielőtt késő lesz.

Egy perc múlva már a felettem lakók ajtaja előtt állok, csengetek. Megint hallok a pisztolylövést, remeg a kezem, az arcom lángol, a fülemben hallok a szívdobogásomat. Tudom, hogy meg akarnak ölni, meg kell előzőnöm őket! Nyílik az ajtó, a szomszéd férfi bámul rám. Semmit nem szólok, csak öntöm a forró vizet, egyenesen az arcába. Jajgat, azt ordítja, ezt nem úszom meg szárazon, börtönbe zárat. Nincs időm megvárni a liftet, rohanok le a lépcsőn, becsukom magam mögött a lakásom ajtaját. Az ágy meg van vetve, bebújok a paplan alá, hallgatózom. Léptek közelednek az ajtóhoz, csengetnek. Próbálok visszafojtani a lélegzetemet, nem akarom, hogy meghalljanak. Arra gondolok: vagy a szomszéd jött le, hogy kivégezzen, vagy a rendőrök azok, hogy elvigenek. Újra csengetnek, kopogtatnak, aztán már mondják is, rendőrség, engedjem be őket. Nem bújok elő a takaró alól, de hallok, ahogy nyílik az ajtó. Elfelejtettem bezárni. Valaki mellém lép, lehúzza rólam a paplant. Baj van, kérdi az egyenruhás, majd megfogja a karomat és felültet. Rázom a fejemet, hogy nincs gond, azt motyogom, én nem csináltam semmit, önvédelemből forráztam le azt a férfit, mert meg akart ölni. A rendőr nem reagál, mintha nem hallaná, amit mondok. Igazolványt mutogat, beszél, látom, mozog a szája. A nevemet mondja, kérdi: én vagyok Kovács Karolina édesanyja? Bólintok, mondom, melegsik neki a pörkölt, mindjárt jön, beszélhetnek vele, ha akarnak. Kicsit megnyugszom, ezek a rendőrök mégsem a felső szomszéd miatt jöttek. Elhatározom, ha már itt vannak, megmutatom nekik a plafonon lévő rést, és elmesélem azt is, hogy le akartak löni.

A rendőr leül mellém az ágyra, azt mondja, sajnos rossz híre van, a lányom ma délután autóbalesetben meghalt. Ülök, bámulom az ágy mellett lévő papucsomat, és arra gondolok, feleslegesen mázoltam a bejárati ajtóra reggel azt a feliratot, most majd órákig síkálhatom a piros festéket.